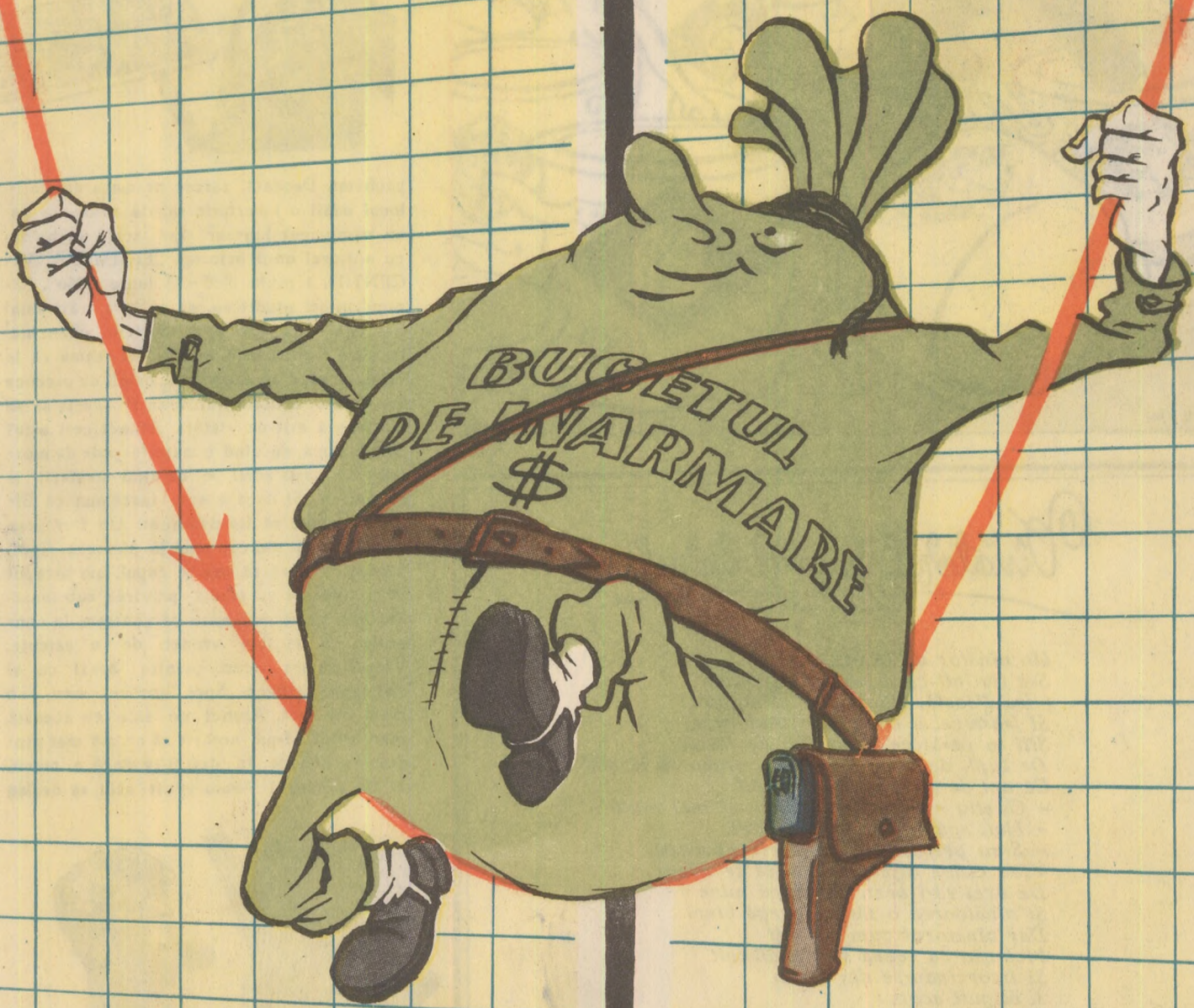

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Est

GRAFICUL
NIVELULUI DE TRAI

GRAFICUL
PROFITURILOR
TRUSTURILOR DE ARMAMENT

A. Rik '56

Eftimie

SCHIȚĂ FANTASTICĂ
ȘI TOTUȘI REALĂ

de SADI RUDEANU
Ilustrații: Paven

Cînd am ajuns în stațiunea de odihnă, ascunsă departe, în inima munților, era seara tirziu. Vîntul șulera ascuțit printre brazi care păreau supărați că am venit să-i tulbur. Însoțitorul care m-a condus în camera mea, situată într-o vilă, în mijlocul pădurii, mi-a urat noapte bună și a plecat. Drept să spun, liniștea din jur mă sufoca. Am aprins lumina și am încercat să-mi dau curaj. „Ce naiba, doar nu sînt singur nici în vilă, nici în stațiune. Doar nu s' un copil!“. Am des-

pachetat. Deodată, zăresc pe masa din mijlocul odăii o inscripție săpată adînc, ca pe un monument funerar. Era scris un nume, cu ajutorul unui briceag: „EFTIMIE A. VI-CENȚIU, 1 Iunie 1956 - 15 Iunie 1956“. Săracu', m-am gîndit eu, ce puțin a trăit ăsta! S-a născut la întâi și a murit la chenzină! În clipa aceea, însă, mi-am dat seama că la vîrsta de cincisprezece zile, oricît de precoce ar fi fost Eftimie, tot n-ar fi reușit să se iscălească atît de vizibil. Atunci ce-i asta? Și pe urmă, de cînd e masa lespede de mormînt, ca să-ți scrii pe ea anul nașterii și al morții? Și dacă e așa, înseamnă că Eftimie trebuie să fie dedesubt. Un fior rece m-a străbătut din cap pînă în picioare. Apoi, tremurînd, fără să întorc capul, am început să-mi îndrept cu teamă privirea sub masă. Trebuie să vă mai spun că venisem în concediu ca să mă vindec de o astenie. Vîntul șulera acum printre brazi cu și mai multă putere. Spre norocul meu, sub masă era gol. Atunci ce este cu această inscripție? M-am hotărît să nu mă mai gîndesc la Eftimie. În definitiv dacă a murit, să fie sănătos! N-am venit aici să dezleg

Desen de A. Poch

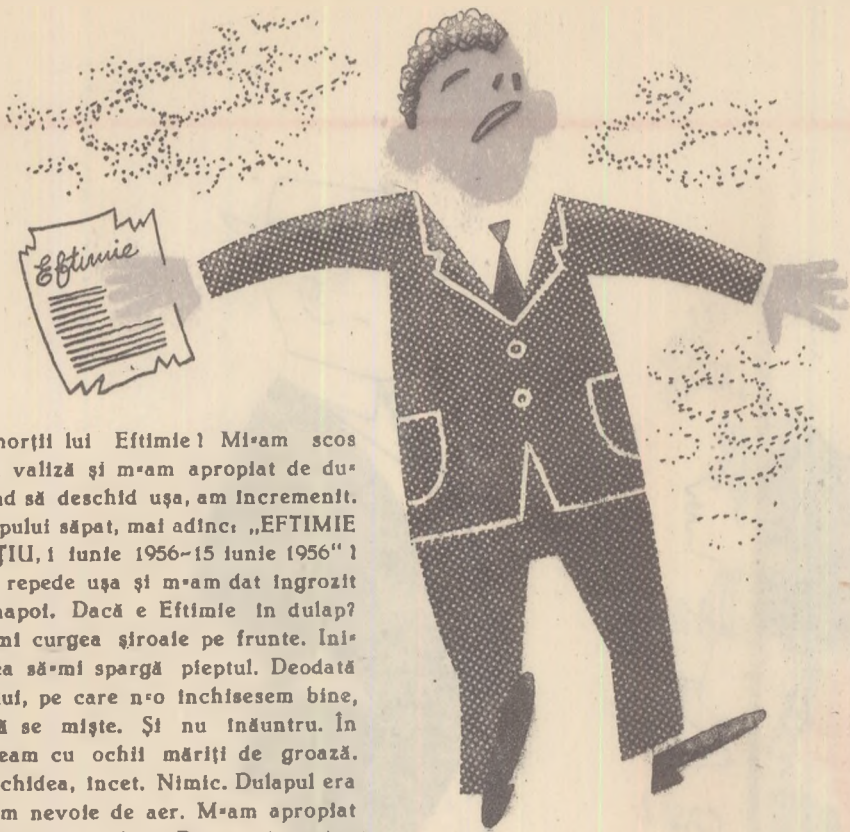
„MARCA FABRICII“

A. POCH '56.

Vînătorul și pădurarul

Un vînător de la oraș, semet,
S-a întîlnit cu'n pădurar glumeț
(Era Păcală, chiar, din întîmplare)
Și l-a întrebat cu înșoș: - Pădurare,
Știi tu pe-alcea urme lușt de fiare,
De lupi, de urși, de vulpi... vreau să le oăd
Că am de gînd să fac prăpăd.
- O, știu - răspunse omul - și mai mult.
- Hai, spune repede, te ascult.
- S-au prîpășit pe lîngă rîu aproape,
Vreau cîțiva lupi grozați, să se adape.
De orei să-i vezi, hai după mine
Și vînătoria o să-ți meargă bine.
Dar vînătorul cum a auzit
Mai rău ca ceara s-a îngălbenit
Și întorcîndu-se din drum
A blîguit acum:
- Măi, frate pădurare,
Nu-ți fac nici o dojană;
Dar eu cerul doar urmele de fiare,
Nu fi-am cerut chiar fiarele-n persoană.

TUDOR MĂINESCU

misterul morții lui Eftimie! Mi-am scos hainele din valiză și m-am apropiat de dulap. Dar când să deschid ușa, am încreștat. Pe ușa dulapului săpat, mai adânc: „EFTIMIE A. VICENȚIU, 1 iunie 1956-15 iunie 1956”! Am închis repede ușa și m-am dat înapoi trei pași înapoi. Dacă e Eftimie în dulap? Sudoarea îmi curgea șiroale pe frunte. Îmi ma-mi bătea să-mi spargă pieptul. Deodată ușa dulapului, pe care n-o închiseseam bine, a pornit să se miște. Și nu înăuntru. În afară. Priveam cu ochii măriți de groază. Ușa se deschidea, încet. Nimic. Dulapul era gol. Simțeam nevoile de aer. M-am apropiat de fereastră, s-o deschid. Dar când să dau perdeaua la o parte am scos un urlet: „Mamăăă!” Pe perdea, scris în majuscule, cu chîmice: „EFTIMIE A. VICENȚIU, 1 iunie 1956-15 iunie 1956”. Am crezut că am halucinat. Cine era acest Eftimie care mă urmărea? Ce voia cu mine? Îmi era teamă să mai stau în casă. Simțeam nevoia să plec pe afară, să mă liniștesc. Dar unde să mă duc? În pădure, vîntul șulera stînga. Totuși am ieșit. M-am rezemat, frînt, de un copac. Gîștilam. Vîntul îmi răcorea fruntea care ardea. Dar, cînd să-mi ridic privirea, zăresc pe copac la lumina lunii o inscripție: „EFTIMIE A. VICENȚIU, 1 iunie 1956 - 15 iunie 1956”! Mi-am dat atunci seama că nu am nici un fel de astenie. Pentru că și un taur, care nu e predisus la astenie, dacă l-ar fi văzut pe cel de-al patrulea Eftimie pe copac, ar fi innebunit. Eu însă am luat-o la goană. Și am fugit, am fugit, pînă am zărit în fața mea o bancă pe care am căzut. Mă aflu, pare-se, într-un parc. Slett de puteri, aproape înghețat, nu mai știu am dacă visez sau sînt treaz. Și vreau să dorm. Să mă întorc în cameră, nici nu mă gîndeam. Luai hotărîrea să mă întind pe bancă și să încerc să ațipesc. M-am întins, și privirea mi-a căzut pe spătarul băncii.

Și acolo... ați ghicit. Am sărit ca ars și am fugit din nou în pădure. Am rătăcit toată noaptea.

Am deschis ochii și m-am așezat iar. Eram la dispensar. Lîngă mine discutau medicii:

- A delirat toată vremea. Spunea mereu: Eftimie... Eftimie... Vicențiu...

- A, știu! E ăla care a zgîrlit mobila de la vilă, băncile din parc, copacii din pădure și mesele de la cantină, cu numele lui!

Am reușit să inghă.

- Va să zică... trăiește Eftimie?... N-a murit?

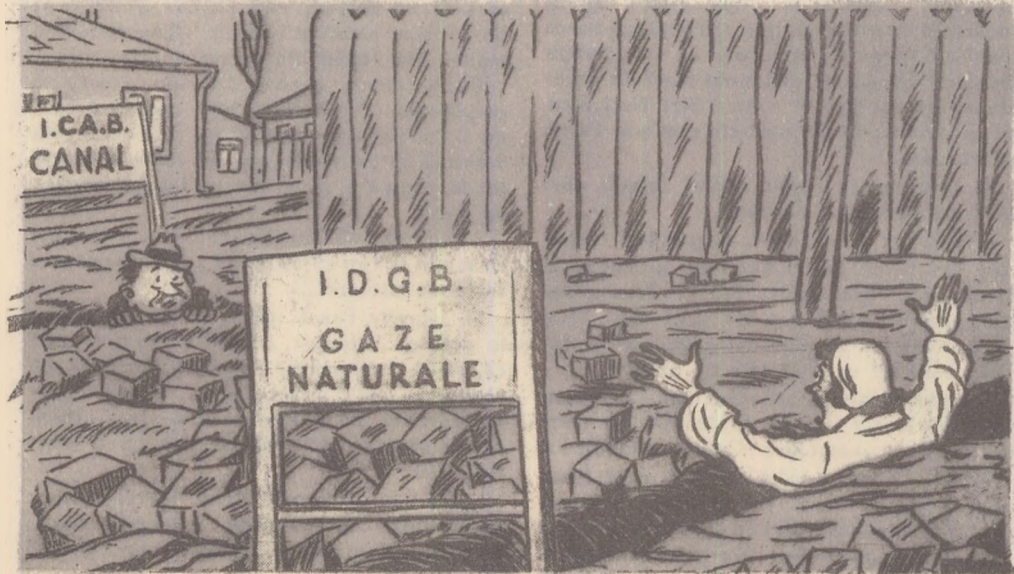
Medicii s-au apropiat de mine, liniștitori:

- Eftimie? Ah! Cîm o să moară... Omoară el mobile, covoare, perdele și altele...

Mi s-a spus apoi că dimineața m-au găsit leșinat lîngă gazeta de stradă a stațiunii, ținînd în mîna un articol rupt de pe penou. Titlul articolului era „Nu distrugi bunul obștesc!” Semnat: EFTIMIE A. VICENȚIU, 1 iunie 1956-15 iunie 1956.

Desen de Fred Ghișădescu

Unele întreprinderi lasă o vreme îndelungată necreparate, străzile pe care au efectuat diferite lucrări.

— Cînd ieși de la I. C. A. B., treci și mă ia de la „Gaze”!...

LA CONGRESUL SCRITORILOR URZICA CERE CUVÎNTUL

„Trei generații” este ultima
piesă a Luciei Demetrius.

In viață s foarte multe situații
Cînd numai cu răbdarea
progresăm.
Am așteptat cam mult
(trei generații)
Dar azi, în fine, te felicităm!

Poeta Veronica Porumbacu nu
se preocupă îndestul de creș-
terea tinerilor poeți.

Zice ea: „La o adică
Eu n-o fac, pe bun temei,
Dacă-l cresc, cum sînt eu mică
N-o să mai ajung la el”...

Scrittorului Eusebiu Camilar

Cînd cu pana lui cea oie
Scrie bine tot ce scrie,
Poți să zici talent că n-are?
Nu poți zice, CĂ MI-L ARE!

Lui Miha Dragomir, fost re-
dactor șef la „Tînărul Scriitor”
trecut actualmente la Cinema-
tografie.

Al scris poezii-n jurnale
Și-n revistele „majore”;
Iar de azi vei scrie versuri
La jurnalele... sonore!

Scrittorului I. Ludo, unul din
cel mai ascuțit pamfletari:

Dacă judeci pe-ndelete
Un fapt cert se creionează:
În materie de pamflete
„Domnul... Ludo guvernează!”...

Tînărului scriitor Dumitru Mir-
cea, Laureat al Premiului de
Stat, autorul romanului „Pline
Albă”.

Pe prea umila noastră jalbă
Privirea orem să țî-o arunci:
De ce ne-al dat o pline albă
Și nici o chiflă de atunci?

De foarte multă vreme, scri-
torul Ury Benador scrie ro-
manul său despre Beethoven.

Problema s-ar fi înțeles
Strașnic al fi rezolbat-o
Despre Schubert de-al ti scris
Că nici el n-a... terminat-o!

Scrittorul Remus Luca nu a
mai creat nimic de seamă de
la remarcabilă sa lucrare „Ana
Nucului”.

Te văd și azi pe-al tău Pegas,
Dar cad pe gînduri și ingîn:
De-atita oreme ai rămas
La umbra Nucului bătrîn...

Poetul maior Nicolae Tăutu.

Îți urăm cu toți odată
Ca în noul Cincinal,
Colonel să fii-n armată
Și-n poezie general!

De la „Lența”, Francisc Mun-
teanu nu a mai scris vreo nu-
velă de talia celei amintite.

Iată confidența:
(Spun șoapte hapșne),
S-a-ncurcat cu Lența
Și cu ea rămîne...

CARAGIALE : — Dați-mi frate și mie un bilet !
MOLIÈRE : — Pentru dv. avem un loc rezervat... la Paris.

În cameră, liniștea s-a lăsat grea, adîncă, netulburată nici măcar de bizititul unei muște. La masa de lucru, Pascu, înconjurat de caiete, cărți, maldăre de cursuri în fascicole și broșate, și-a sprîjnit plictisit fruntea în palme.

— Nu, aici în încăperea asta e peste putință să înveți! gîndi el. Prea e liniște adîncă. Ca să poți învăța cu spor, e nevoie de aer, de perspectivă, de soare! Pereții ăștia te îmble la somn!...

Pascu se dezlipi alene din scaun și zvrîli în servietă caiete, creioane, fol volante și cursul voluminos deschis la pagina a treia din prefață.

— În Cișmigiu se învață mai cu tragere de inimă. Natură, soare, pomi înfloriți!... Toate te îndeamnă să ieși examenul. Unde înveți mai temeinic științele naturii decît în mijlocul naturii?! E împede!

Și iată-l pe Pascu în Cișmigiu, întins comod pe bancă, la umbra unui copac. Cursul pe genunchi, și ochii pe cele două tinere care clipesc zglobiu pe banca de alături.

A trecut o oră, de cînd a fugit Pascu din camera sa cufundat în liniștea care nu îl îndemna la învățat. A trecut o oră de cînd Pascu se află în mijlocul naturii. Pe genunchi ține cursul, deschis tot la pagina a treia din prefață. În schimb, a zîmbit, a glumit, a oftat și a făcut cunoștință cu două fete admirabile, studente la arhitectură...

— Nici aici nu se poate învăța! suspină Pascu într-un tîrziu, urmărind un grup vesel de fete. Acasă în cameră, prea multă natură moartă, aici pe alee, prea multă natură vie. Pe lac e mai liniște parcă... Singur într-o barcă, chibzui dînsul îngîndurat, pe oglinda apei, învățătura devine o desfășurare.

*Condiții
neprielnice*

de I. AVIAN

Și iată-l pe Pascu despicînd în întinsul lacului. Mina dreaptă pe vislă, cea stîngă pe cursul deschis la pagina a treia din prefață!...

— Ah, fetele astea! Nu-ți îngăduie să ieși examenul! oftă el în clipa cînd o barcă încărcată cu patru tinere trecu pe lângă barca lui. Na! Și-or fi închipuit că sînt vreun maniac! Că țin pe genunchi cărți de rugăciune! Își bat joc de mine! Nu! Nu! Asta nu se iartă!... O să vadă ele cum știe Pascu să vislească!

Și aruncînd în fundul bărcii cursul, zori în urma bărcii cu pricina!...

— Nici așa nu-ți bine, se gîndi el coborînd din barcă. Lacul ăsta nu te îmble la învățatură... Prea multe bărci! Prea multe fete, pentru un lac atît de mic! Ah! Nu! unde învața în Bucureștiul ăsta!... Și profesorul care nu vrea să știe de nimic!

Tot pășind alene, socotind unde ar putea găsi un locșor pentru învățatură, se trezi în fața unui cinematograful. Ochii îi se luminară.

— Tii!... Cum nu mi-a dat prin cap?... Sînt prea obosit!... Aici, în întuneric, o să mă simt mai bine, mai destins, mai împăcat cu mine... Și apoi, e lucru știut: pe întuneric te concentrezi mai lesne. Aici într-o... O să-mi

recapitulez în gînd toată materia! Grozavă idee!

Și Pascu, bijbitînd printre rîndurile de scaune, se așază în fundul sălii. Cu capul plecat, fruntea sprîjinită în mîini, ca nu cumva să vadă ceva din acțiunea care se desfășoară pe ecran, Pascu recapitula întregă materia. Își amintea perfect ce rochie purta bruneta din Cișmigiu, ce nume avea fata cea blondă din barcă, și cea șatenă de lângă bufetul de la Buturugă.

Apoi treptat, treptat, ridică ochii spre ecran... Cei doi eroi, ea și el, tocmai își luau rămas bun, pecetluindu-și despărțirea printr-un sărut fierbinte. Pascu suspină prelung, scapă cursul din mîini și se așază mai comod în fotoliu.

— Teribil film! îngînă el. Dacă mă aflu aici, de ce nu le-aș vedea... La urma-urmel nu-i vreme pierdută! Și din filme se învață multe! Nu numai din cursuri!

Tîrziu, Pascu poposi din nou acasă, în camera lui. Aceeași liniște profundă care nu îl îndemna la învățatură. Își scoase din servietă cursul voluminos cu semn de carte tot la pagina a treia din prefață. Îl aruncă pe masă.

— Ah, ah! Condițiile astea neprielnice! O să fiu nevoit să-mi amîn examenul pentru sesiunea viitoare!...

Și, istovit, Pascu plecă să ia puțin aer în grădina botanică. Se lăsa greoi pe o bancă, să se odihnească, făcu o plimbare pe alee ca să se invioreze, și în sfîrșit, la întoarcere, ca să ulte necazurile vieții, intră într-o grădina de vară cu muzică și fripturi vestite.

— Oh! Și profesorii ăștia incutați, care nu încearcă să înțeleagă un suflet sentimental, rătăcit în vălmășagul unor condiții neprielnice!...

COCOANA CU MĂTURA

În vestita sa călătorie sentimentală, ilustrul umorist englez Lawrence Sterne istorisește despre o întâmplare, nu prea de haz, cu tîrguțul unor mănuși la Paris. Dacă-i vorba așa, am să povestesc și eu ceva cu o cocoană cu o mătură și niște mănuși.

Măcar că afară era destul de cald, încă liliacul înflorit stătea prin cele grădini numai în cămașă de noapte, cocoana cu pricina purta niște mănuși groase de anti-lopă cafenle, iar cu cea dreaptă ținea o mătură fără coadă, adică numai cu un cocean cit un gît de damigeană. Ne-am urcat în tramvai la aceeași stație: cocoana înainte, eu după dumneaei. Treaba a mers destul de repede. La scoaterea biletelui, însă, ne-am împotmolit. Înaintașa mea a pus mătura pe teigheaua Incasatorului, și, fără să-și scoată mănușa, a început a scurma prin poșetă. A ținut cam mult. Uneori, chiar cu degetele goale nu poți umbla cum trebuie cu golanii mărunți. Dar pînă la urmă, adică pînă la stația următoare, cocoana a izbutit să plătească și s-a așezat pe un scaun slobod. După felul cum ținea mătura, ca pe un evantai, am înțeles că cocoana era una din cele care, mai de mult, „mătura” doar slujnicele cu simbră neplătita, după ce le da și câteva cocene de mătură pe spălare ori în moalele capului. M-am mirat chiar că nu ceruse negustorul să-i înfășoare în jurnal această incomodă sculă de curățenie prost încheiată, cu paiele rare ca o barbă de om spinatic. Am cutezat să zic:

- Cam ușurică mătură...
- De ce?... mă privi cocoana pleziș.
- Rară la pal.
- Și de ce să fie deasă?
- Ca să nu fie strecurătoare.
- Cum?...?
- Ca să nu se strecoare gunoii prin ea.
- Dumneata ai fost măturător?
- Nu, dar mă pricep la mătură.
- Adică la botanică.
- La mătură.
- Ei, da... Așa a făcut-o natura! Răsuci cocoana evantaiul de pale.
- Eu credeam că măturarul.
- Cum măturarul?
- Cel care face mătură.
- Păi, omul face mătură?
- Dar cine?...?
- Asta-i plantă, stimabile domni! făcu cocoana, vîrîndu-mi coceanul măturii sub nas.
- Și asta-i rădăcină?... zisei arătînd coceanul.
- Vezi bine, *sorgum vulgare*.
- Și așa crește din pămînt?
- Așa!

PALETA PICTORULUI
RUPT DE VIAȚĂ

Desen de Val Munteanu

Cu aceste vorbe, cocoana îmi întoarse spatele. Te pomenești, mi-am zis în gînd, că am de-a face cu o scriitoare de basme

pentru copii în care perla se preface în pădure, oglinda în baltă, pieptul în zid cu creneluri... Chiar așa era!

Am aflat mai pe urmă că cocoana cu mătura ținea filozofia animistă, cea care dă suflet și unui băț de chibrit. Dumneaei crede că dacă laptele îi dă în foc, se scaldă în cratiță o zîină, că dacă praful stă pe mobilă de un deget, înseamnă că a încărunit; că dacă fulgii i se prind și în coafură, înseamnă că pernele au fătat fluturi...

Da, da; cocoana noastră este una din acelea despre care franțuzii zic că pun mătura la prăjit.

Epigramă

Alexandru Orient și Petru Izvor, președintele și secretarul Statului popular al comunei Terebești, raionul Satu Mare, nu se preocupă de problemele transformării socialiste a agriculturii.

*De-ala merge treaba lent
Că-i alcea... Orient?
Ori nu poate s-albă spor
Cu asemenea... Izvor?*

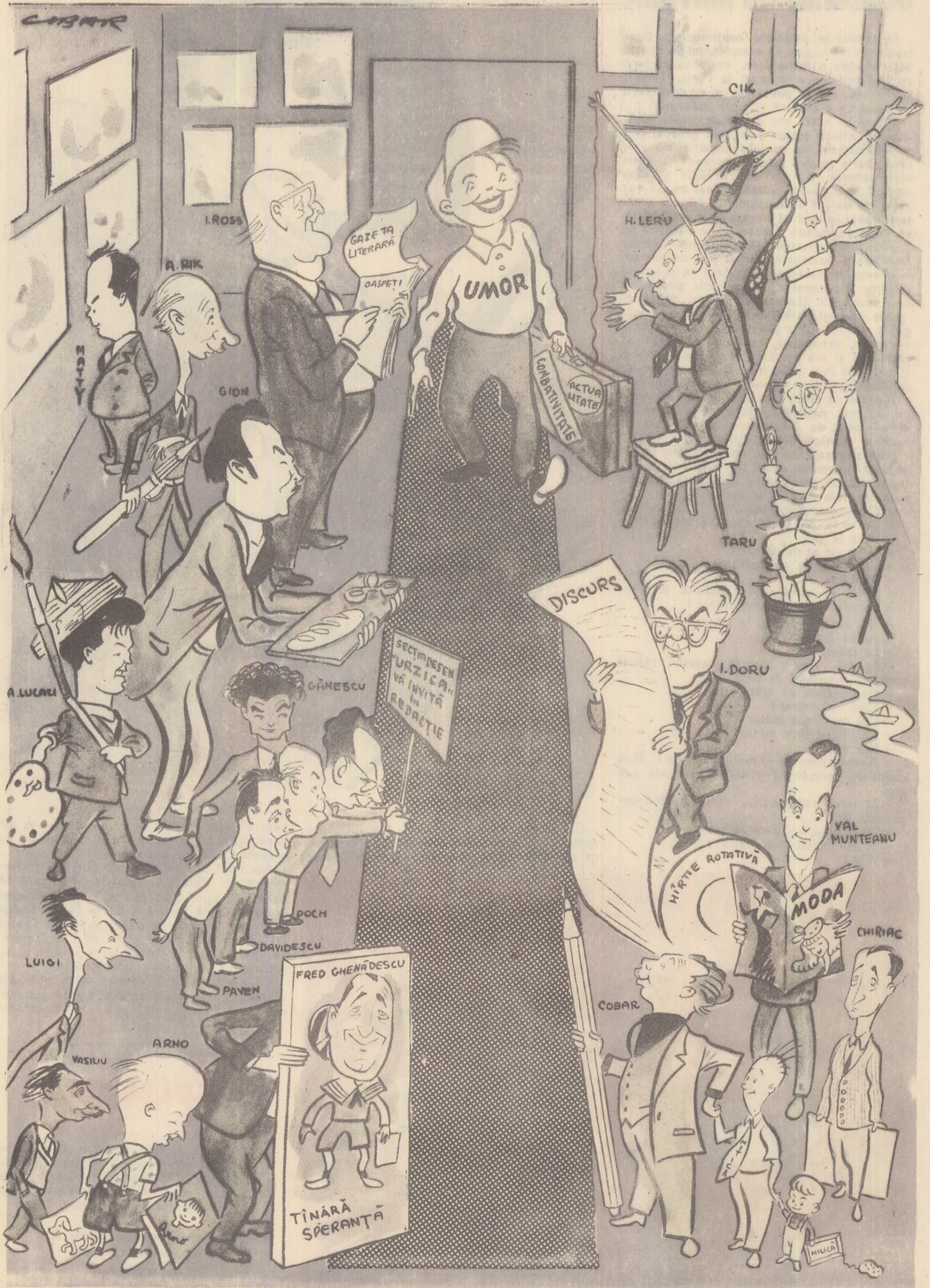
Igor Block

- Hai, Sonny, să dansăm și noi dansul ăsta!
- Azi nu pot. Tu nu vezi că am dansat ieri?

Desen de H. Leru

UN OASPETE (AȘTEPTAT) DRAG LA EXPOZIȚIA DE CARICATURĂ DE LA SALA DALLES

UMORUL : — Bravo, băieți ! ! Invitați-mă cit mai des !...

Desen de Nell Cobar

- Chiar așa! De ce la Ploești?
 - Pentru că acolo se află uzina „I Mai”!
 - Bine, dar de ce neapărat uzina „I Mai”?
 - Pentru că are un serviciu de producție!
 - Toate uzinele au serviciu de producție!
 - Însă nu toate serviciile de producție suferă un Minus!
 - Minus... ce?
 - Minus Minasian!
 - Care Minasian?
 - Minasian Minus!
 - Nu începem!
 - Să încerc atunci să fiu mai explicit!

Minus... cu plus

- Șeful serviciului de producție al uzinei „I Mai” - Ploești e tovarășul Minus Minasian. Capabil inginer! Așa, că uneori amestecă problemele cu sentimentele. Spre exemplu: tovarășul inginer e foarte bun prieten cu dispecerul Enescu Gheorghe; dispecerul e prieten cu inginerul șef adjunct Petrescu Gheorghe; tot dispecerul e oarecum înrădit cu inginerul șef Divo Ioan; deci, datorită prietenului comun, tovarășul șef de producție s-a simțit înrădit cu întreaga conducere tehnică, ceea ce până la urmă... a consfințit familiuța. De aci încolo, toate au mers... către Minus. Minus graficul de producție. Minus planul uzinei. Minus autoritatea în executarea comenzilor pe secții...

Partea ciudată a întâmplării este și fenomenul matematic petrecut cu această ocazie: Minus a devenit egal cu... plus. Plus trecerea cu vederea atunci când, din neglijență, șeful turnătoriei de fontă, tovarășul Simionov Paul, toarnă cite un singur exemplar din piesele instalației de foraj la mare adâncime, în loc de două... Plus îngăduința prietenului, dispecerul Enescu, cu care nu face să te strici numai pentru că el acordă turnătoriei amănări nepermise... Plus întârzierile provocate de această situație... Plus golul de producție al atelierelor mecanice care

așteaptă că serviciul respectiv să la măsurile... Plus... Plus... Plus...

- Urzico, acum am înțeles. La uzina „I Mai” funcționează un șef de producție, Minus Minasian. Noi am prefera să funcționeze un șef de producție, Minus... asemenea activitate. Am sugera chiar un, plus! Plus... măsurile care se impun!

Strungurile maistrului Leu...

- Unde-ai mai fost pe urmă, Urzico?

- Cățiva tovarăși m-au dus să-mi arate atelierul de strungărie al secției Mecanice I.

- Imi închipui că ai văzut la strunguri...

- Da, am descifrat eu niște mașini, pe acolo, dar n-aș putea spune exact ce erau. Nici tovarășul Leu, maistrul șef al atelierului, n-ar putea o spune, dacă nu, i s-ar aminti zilnic că are pe seamă strungăria.

- Doar n-ai să-mi spui că strungurile erau descompletate!

- Dimpotrivă, erau complete... cu o manta impermeabilă de murdărie și ulei, groasă de trei degete și masiv susținută de un munte de șpan neevacuat.

- Dar Leu - ce face?

- Face... pe struțul: bagă capul în nisip și zice că totul merge strună.

- Strună?

- Da, o strună care scoate note discordante cu celelalte atellere din secție.

Cu onoare...

- Acum, Urzico, povestește-ne și despre un lucru deosebit de frumos pe care l-ai văzut la uzina „I Mai”.

- Cu plăcere! Se știe că dimineața, de multe ori, omul aduce cu sine, la locul de muncă, o fărâmiță din moleșala patului din care nu de mult s-a dat jos. Treaba se face la început mai lentă, apoi omul se antrenează, își ia avânt, atinge ore de vîrf...

- Stai! Stai! Stai! Ni se pare că am ghicit! Problema este să

atingi vîrfurile de cum ai dat drumul mașinii.

- Sînteți foarte perspicace! Într-adevăr, ridicarea întregii producții la nivelul orelor de vîrf a devenit preocuparea de capetenie a colectivului de muncitori și tehnicieni al secției Mecanica III. Prin mai buna organizare a locului de muncă, printr-o aprovizionare ritmică...

- ...și prin lăsarea moleșelii acasă...

- ...Mecanica III a realizat, încă de la început, o frumoasă depășire de plan.

- Am auzit că în această secție lucrează la strunguri și femeii!

- Intocmai! Numai că tovarășa Sofița Tudorache nu se mîncă cu ideea egalității sexelor!

- Cum e posibil?

- Foarte bine! „Eu, egală cu fruntașul Orosan Pompei sau lamandii Gheorghe? Nu!” Așa că... i-a întrecut!

- Ceea ce, în materie de egalitate a sexelor, denotă nu o rămînere în urmă... ci un avans.

- Un avans, care ar fi spre onoarea oricărei femei!

Rotunde și colțuroase

- Parcă spuneai ceva, Urzico, despre rulmenți.

- Da, la această secție am văzut și lucruri rotunde, și lucruri colțuroase. Cele rotunde au un aspect strălucitor și se învîrtesc. Cele colțuroase sînt mai puțin strălucitoare, dar și ele se vor învîrți... de ceea ce merită!

- Despre ce e vorba?

- Strungăria, sector important al secției cu pricina, nu are scule strict necesare, ca: plan-șaipe, universale, etc. Deși inginerul Dan Manoliu, șeful secției, precum și maistrul său de schimb, au fost de nenumărate ori sesizați de aceste lipsuri, nici unul n-a mișcat un deget pentru a remedia situația.

- Care e consecința?

- Un singur exemplu: strungarul Nichita Ion i-a sărit de șase ori plesa din strung, ceea ce i-a răpit o grămadă de timp. Ca să nu mai vorbim de pericolul de accidentare. La fel li s-a întîmplat și altor strungari.

- Dar celor răspunzători... nu li s-a întîmplat nimic?

- Eu cred că o să li se întîmple! Conducerea uzinei... ce crede?

Meci între directori

- Ai mai văzut multe în uzina aceasta, Urzico?

- De toate și amestecate. Cea mai amestecată însă am văzut-o la Cabinetul Tehnic!

- Probabil că au tovarăși de acolo o tehnică...

- Vă înșelați. Tovarășii de la Cabinetul Tehnic al uzinei „I Mai” au frumoase succese în promovarea și aplicarea inovațiilor propuse de muncitori și tehnicieni. „Tehnica” la care faceți aluzie... o au alții.

- Spune-ne, că sîntem nerăbdători.

- În tot cazul, nu așa de nerăbdători ca cei din uzină, care, de doi ani, așteaptă un răspuns de la tovarășul Năcuță Constantin, director general al uti-

Reportaj de Ștefan Horia
 lajului petrolifer, din Ministerul Industriei Metalurgice.

- Ce răspuns?

- Răspunsul, sau, mai bine spus, confirmarea a cincisprezece dosare de invenții și inovații aplicate în uzina „I Mai” și care realizează economii de milioane de lei anual. Încă din 1954 au fost trimise aceste lucrări la minister, dar Direcția Generală respectivă, prin serviciul său de invenții și inovații, în loc să se ocupe de rezolvarea lor (în scopul recompensării merituosilor), a inventat la rîndul... un nou joc cu mingea; dosarele - a spus ea - sînt de competența Trustului de Construcții Utilaj Petrolifer... care trust, la rîndul, le-a pasat înapoi Direcției... care Direcție la rîndul...

- ...a pierdut direcția justă! Am înțeles!

- Voi ați înțeles, dar nici Direcția și nici Trustul - al cărui director e tovarășul Tudor Constantin - n-au înțeles nimic pînă acum!

- N-ar trebui făcuți să înțeleagă? Și - pentru că tot e vorba de un răspuns - să răspundă!

„URZICA” AJUTA

● Conducerea cooperativei „Înainte” din Tg. Ocna tolera nerînduieii la sucursala sa din satul Pîriu-Boghli (înglobat acum orașului Tg. Ocna).

Deoarece această sucursală e instalată în casa chiaburului Constantin Ardeleanu, i se permitea acestuia să umble prin cooperativă... ca la el acasă. Chiaburul nu se jena, ba mai făcea, la adăpostul cooperativei, ceva comerț particular clandestin.

Sezisîndu-i faptul, U. R. C. C. Tg. Ocna ne răspunde că la sucursala din Pîriu-Boghli accesul chiaburului în cooperativă a fost... îngădit, iar conducerea cooperativei „Înainte” din Tg. Ocna a fost înlocuită.

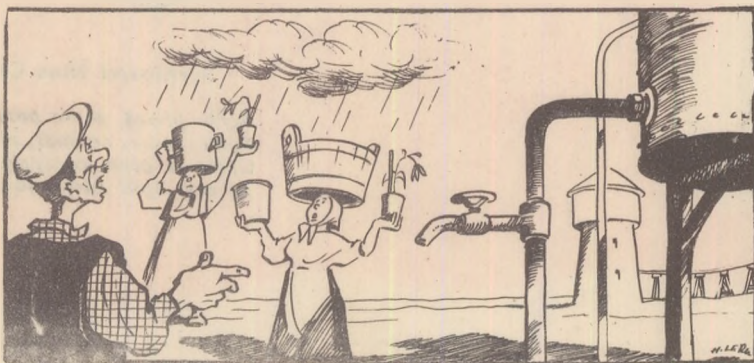
Măsurile cooperative... operative...

● Pe persoanele multor gări din țară există numeroase aparate automate, în care dacă introduceai o monedă primeai o bomboană, dar care acum nu mai funcționează.

Sezisînd forurile cuvenite, am primit răspuns din partea Ministerului Comerțului Interior cum că aceste automate vor fi revizuite, spre a se stabili... posibilitățile de reparare și de repunere a lor în funcțiune.

Bun și atât, deocamdată, în privința acestor automate.

Că după ce „posibilitățile” vor fi „stabilite”, restul se va rezolva desigur... „automat”.

— Uitați-vă, a început să pice!

Desen de H. Leru

"WRZICA"

La Congresul
scriitorilor din
R. P. R.

Lui Eugen Ibeleanu :

- Cam lungi poeme a creat,
Mi se plîngea un cronicar.
- Le scrie lungi, i'adevărat
Însă în schimb... le scrie rar.

Poetel Maria Banuş, autoarea piesei
„Îndrăgostiții” și a poemului „La porțile
rațului”.

Pe „Îndrăgostiți” în hâu
Păcatul din raț îl alungă.
La „Porțile rațului” tău
Nici cînd nu li-e dat să ajungă.

În ultima vreme poetul Cicerone Theo-
dorescu a publicat aproape exclusiv ron-
dele și țărăși rondele.

Cicerone, zi-ne vere:
„Quosque tandem abutere?”...

Scriitorului Marin Preda

Sustineau ultraesteti:
- „Preda nu e talentat”.
Dar citindu-și „Moromeții”
S-au „predat”!

Scriitorul Petru Dumitriu care
a scris piesa „La ora 6” și a
publicat volumele „Bijuterii de
familie”, „Noaptea de iunie”,
„Pasărea furtunii” și altele.

Nu dreau să-ntind prea mult de
funle
Dar piesa mi se pare mie
At scris-o'n „Noaptea de iunie”,
Și n-a ieșit... bijuterie.

Scriitoarei Nina Cassian

Scrie proză, scrie versuri,
Scrie piese, ce mai, ștab!
Cîntă la pian, compune;
Să mai spuți că-i... sexul slab!...

Poetul Mihai Beniuc

*N'ai fost, nu ești măr domnesc
O afirm cu orice preț
Pentru noi ești măr creșesc
Pentru dușman, pădureț.*

...licitat poetului Marcel
...u, colaborarea la „Urzica”...

...e avem noi am finit
...is de ani (după sistem)
...dată te-am crezut
...ată, astăzi... te avem.

Poetul Dan Deșliu :

*Minerii de prin Maramures
(Si Lazăr de-ar fi să mai tie)
Ți-o cer azi cu toții într-un iureș :
In numele dieții... mai scrie !*

Dramaturgului Horia Lovinescu, autorul piesei „Citadela sfârșimată”, care are mare succes de public.

*Citadela asta, tată,
Mă tot face să tresalt
Cit îi ea de sfârșimată.
Da-i luată cu asalt...*

Volumul I „Descuț” de Zaharia Stancu a fost tradus in mai multe limbi, iar volumul II intirzie să apară.

*Volumenții avînd cătare
A fost tradus că e de soi.
Dar cu volumul doi se pare
N'ai cam tradus mata pe noi !*

Dramaturgului Aurel Baranga

*Șin Germania, departe,
Miei tăt sint la bătaie
Doar „Urzica” n'are parte
Nici măcar de măruntaie.*

Nas de detectiv

Discuția s-a înghițit repede. De cum intraseră în compartiment - el, mic și bon-doc, ea mai înaltă, dar păstrând proporție la volum - se văzuse că au poftă de vorbă; iar când femela din față - o țărăncă - își ascunse în sin niște bani, gestul avu efectul unui declanșator.

- Te-am văzut, te-am văzut - îi spuse dumneaei. Și apoi, glumind: „Cum adormi, ți-i și fur!”

Țărăncă zîmbi amar.

- Ba să nu ziceți vorbă mare, cucoană, mi-e tare teamă să nu mă fure. Se mai întâmplă și d-astea.

Dumnealui rîse superior:

- Să te fure? Da, da, se poate. Dar nu mai dacă nu le cunoști sistemul. Cu mine însă nu merge. Uite, de pildă, în autobus se-mpinge unul în mine. Știu că nu-i a bună. Cum am un nas de detectiv, le simt prezența imediat...

- ...imediat ce ți-au furat tocul rezervor, chicoti dumneaei.

Surprins, și mai ales jignit în competență, dumnealui căută să bagatelizeze intervenția, adresându-se unui alt călător, care stătea pe banchetă în fața lui, fără să scoată o vorbă.

- Pe atunci nu le cunoșteam sistemul. Auzi copilărie, dom'le, să țin stiloul în buzunarul din față! E la mîntea cocoșului că d-ala mi l-a furat. M-a costat, ce-i drept, un toc, dar m-am învățat minte, le cunosc sistemul. Da, da, ascultă-mă pe mine, se adresă din nou țărăncii, - avînd impresia că taciturnul nu-l asculta - trebuie să-ți formezi ca mine un nas de detectiv, să fii foarte atentă, că altfel...

- ...că altfel îți fură portofelul de la spate, cum i s-a întâmplat dumnealui, - veni din nou dumnealui cu o exemplificare nu tocmai în nota expunerii.

- V-a făcut-o și a doua oară! exclamă țărăncă pe un ton în care compătimirea lăsa un loc destul de încăpător ironiei...

Netulburat, dumnealui continuă:

- Mi-au făcut-o. Că și eu am făcut prostia să mă aplec, să iau de pe jos nu știu ce, cînd tramvaiul era plin. Că știți, ăsta e sistemul lor. Te fac să-ți fixezi atenția asupra unui nimic și te operează! Dar vorba ceea: ulciorul nu merge de două ori... Cum îți spuneam - se adresă din nou țărăncii, sigur de sine, făcînd abstracție de cele două întreruperi - cum îți spuneam, acum îi cunosc cum mă cunosc pe mine. Am căpătat un nas de detectiv. Le știu toate sistemele. Dacă-ș vrea să-mi pun mîntea cu ei...

- ...ți-ar mai fura o dată ceasul, cum ți l-au furat în înghesuială de la cinema - îl completă dumnealui fraza cu promptitudine în replică, demnă de cea mai desăvîrșită ac-triță.

Noroc că expresia „îl aruncă o privire uci-gătoare” e o simplă figură de stil, căci altfel fără îndoială că din cauza unei simple priviri, dumnealui ar fi rămas văduv de dumneaei. Renunță la discuție. Mai morfoli cîteva expresii din acelea pe care unii dintre scriitorii noștri le întrebunțează adesea, marcîndu-le pudic prin litera inițială și cîteva puncte; se uită cu amărăciune la călătorul din față care urmărise în-tregul spectacol, și apoi adormi ca un puțșor.

Fiind unul din puținele gesturi de necon-trazis, pe care le făcuse de la sulrea în tren, fu imitat și de ceilalți.

După vreo două ore, cînd se trezi, observă lipsa taciturnului. Aproape fără să-și dea seama, duse mîna la buzunar și constată lipsa portofelului.

- Hoții! strigă el sărînd în sus. Mi-au furat portofelul!

Și cu nasul lui de detectiv, își dădu imediat seama că cel care i-l furase nu putea fi altul decît taciturnul. Dumnealui, însă, foarte puțin consolată de această dovadă de perspicacitate a soțului, nu mai conțenea:

- Ce-ai făcut, omule? Cum ai putut să fii atît de nătîng? Acum ce ne facem? Ți-a luat și banii, și actele, și biletele de tren! Să vezi că acum o să ne dea jos! Ooof!

Dar dumnealui se liniști ca prin farmec și zîmbi superior.

- Fii calmă, dragă! Cu nasul meu de de-tectiv am mirosit de îndată că tipul era sus-pect! Nu mă duci pe mine cu una, cu două!

- Și? făcu dumneaei cu sufletul la gură.

- Și am luat măsuri, că doar nasul meu de detectiv nu mă înșală! S-a ars dumnea-lui! Iată, biletele de tren le-am pus în bu-zunarul de la vestă! În portofel, nu erau decît actele și banii!

P. S. Din lipsă de spațiu renunțăm la pu-blicarea replicii pe care, - vă dați seama - i-a dat-o dumneaei...

N. FOCȘA

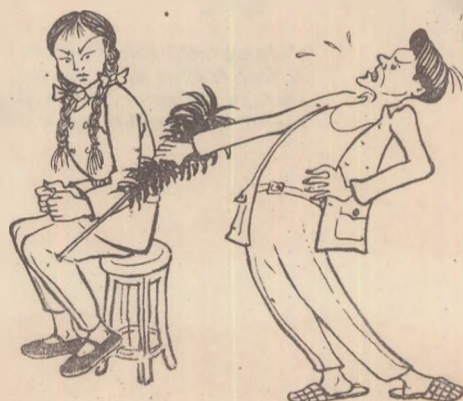

Desene din MANHUA revista de satiră și umor din R. P. Chineză.

Există unii care se uită la lucrurile noi,
dar nu le văd.

FĂRĂ CUVINTE

SFATURI ȘI REȚETE

Ingrîșirea cailor

Caii trebuie feriți de mersul pe jos care îi surmenează și le uzează potcoavele.

O bună metodă de a îngriji caii aplică șoferul Micu David de pe autocamionul 26.351 Bc al întreprinderii regionale „Combustibilul” din Bacău, filiala rațională Piatra Neamț. Dinsul, cînd vede un ce-tățean plecînd din Piatra Neamț cu un cal spre a-și vinde la bilciul de joi din Tîrgu Neamț, nu-și rabdă inima să lase calul să meargă pe jos. Îl urcă (cu proprietar cu tot) în autocamionul întreprinderii și, în schimbul unei anumite sume, care în termeni automobilistici se numește ciubuc, nu mai face cursa de 20 de kilometri pînă la Roznov cu lemnele „Combustibilului”, ci merge 60 de kilometri pînă la Tîrgu Neamț cu calul geambașului.

Dar metoda ar mai trebui perfecționată: pe viitor, calul să fie instalat în autocamion ceva mai comod, în așa fel ca atunci cînd șoferul ar vrea să sară dintr-o parte a camionului în alta, să nu mai sară... peste cal.

Ingrîșirea porcilor

O bună metodă de a îngriji porcii aplică doctorul Ferdinand Flaman, medic veterinar șef al regiunii Stalin. Și anume, numînd-o pe soția sa Maria Flaman în trei posturi de medic veterinar: 1) la punctul agricol al Orașului Stalin; 2) la Gospodăria Anexă Stupîni a întreprinderii 502 Construcții; 3) la cabanele Cioplea-Predeal și Gura Rîului-Zărnești ale biroului de turism și excursii B.T.E. din Orașul Stalin.

Cu așa doctoriță veterinară, porcii de la aceste trei unități sînt foarte bine îngrijiți. În acest scop, doctorița Maria Flaman face chiar efortul de a se duce pe la ultimele două... salarii, în decurs de un an... 23 de zile.

În urma acestei îngrijiri, la Gospodăria Stupîni numai 130 de porci sînt invadați de guzganii; la cabana Gura Rîului mor într-o epizootie numai 28 de porci tineri și numai 4 vierți, în vreme ce în magazia B. T. E. se alterează vaccinuri în valoare de numai 2.500 lei.

Buna îngrijire a porcilor fiind asigurată în condițiile arătate mai sus, rămîne să se găsească și modalitatea unei bune îngrijiri a doamnei doctorițe, surmenată de atîta activitate și răspundere.

Cum se repară o stradă

Cum se repară o stradă, nu știm.

Cum se repară două străzi

Doi străzi se repară astfel:

Se invită în anul 1954 „Trustul 14 Construcții Iași” să găurească bine străzile Zugravii și Fillmon Sirbu din Iași, în vederea instalării unor conducte. După instalarea conductelor, străzile se lasă găurite.

Apoi, „Urzica” cere Sfatului popular orășenesc Iași (prin materiale critice, publicate în numerele 1/1955 și 23/1955, precum și prin repetate sesizări directe) să se repare aceste străzi.

Sfatul popular răspunde în... 1956 că aceste străzi continuă de doi ani să nu fie reparate fiindcă se ceartă Trustul 14 Construcții Iași (care a găurit străzile) cu filiala „Iprochim” Iași (după planurile căreia au fost găurite).

Așa se repară, de doi ani, la Iași, două străzi.

— Hai și tu cu mine, că altfel Lenuța iar nu mă crede că vin de la ședință...

Desen de V. Crivăț

Felurite răspunsuri

De la Craiova

La întreprinderea poligrafică din Craiova, două absolvenți ale școlii medii poligrafice de 4 ani (Mihărtescu Emilia, linotipistă, și Popescu Alexandra, zincografă) sînt utilizate de către directorul Dinu Păun la lucrări de birou, nu în producție.

Sezisat de acest fapt, Ministerul Culturii a trasat acestei întreprinderi poligrafice sarcina readucerii celor două tovarășe în producție.

Întrebat cum îndeplinește sarcina trasată de minister, tovarășul director Dinu Păun ne trimite un răspuns lung din care reiese pe scurt că... n-are de gînd s-o îndeplinească - și ne asigură textual „de grija permanentă” ce-o are „pentru ridicarea nivelului tehnic al cadrelor tinere”, pentru „reducerea prețului de cost și îmbunătățirea aspectului grafic al lucrărilor poligrafice” etc. etc.

Răspunzîndu-ne astfel, tovarășul director Dinu Păun dovedește un frumos talent de umorist. Îl rugăm să ne mai scrie.

De la Ploiești

Interesantă persoană trebuie să fie Timosievici Tudora, fostă gestionară delapidatoare la centrul de plîne din comuna Pogoanele (regiunea Ploiești), apoi responsabilă încorectă la centrul de colectare a laptelui de pe lîngă cooperativa din aceeași comună!

Foarte interesantă, dacă luni de zile cît timp am sesizat de repetate ori cazul dumneai forurilor cooperatiste ploieștene (raționale și regionale), protectorii săi de la aceste foruri au ținut mereu s-o scoată basma curată.

Cu o ultimă... basma a mai vrut să ne îmbrobodească Uniunea regională a cooperativelor de consum Ploiești, servîndu-ne prin adresa nr. 2015/1956 afirmația neadevărată cum că „numita a fost... înlocuită”.

Adevărul: nu numai că n-a fost înlocuită, dar cînd, ulterior, centrul acela de colectare a laptelui a fost transferat de la cooperativa Pogoanele la I. C. I. L., odată cu centrul a fost transferată și Tudora, și tot ca gestionară.

Această poveste în care Tudora Timosievici țese mereu... basma curată, - începe să semene a... basm necurat.

De la Galați

Sezisat de către corespondenții noștri voluntari, tovarășii A. Ilie și Caval Ștefan, amîi din echipa artistică de amatori a căminului cultural „Ștefan Gheorghiu” din Galați, că sala căminului cultural din comuna Pechea, unde au prezentat un program artistic, e murdară și dărăpănată, am sesizat la rîndul nostru acest lucru secției culturale a Sfatului popular rațional Galați. De acolo ne-a răspuns tovarășă îndrumătoare culturală Sorcaru, cum că... nu e adevărat.

Sezisînd acest fapt și Sfatul popular regional Galați, ne-a răspuns de acolo tovarășul secretar al sfatului, cum că... e adevărat și că vinovat de proasta întreținere a căminului era directorul Dorobăț Cezar, care pentru acest fapt a și fost înlocuit.

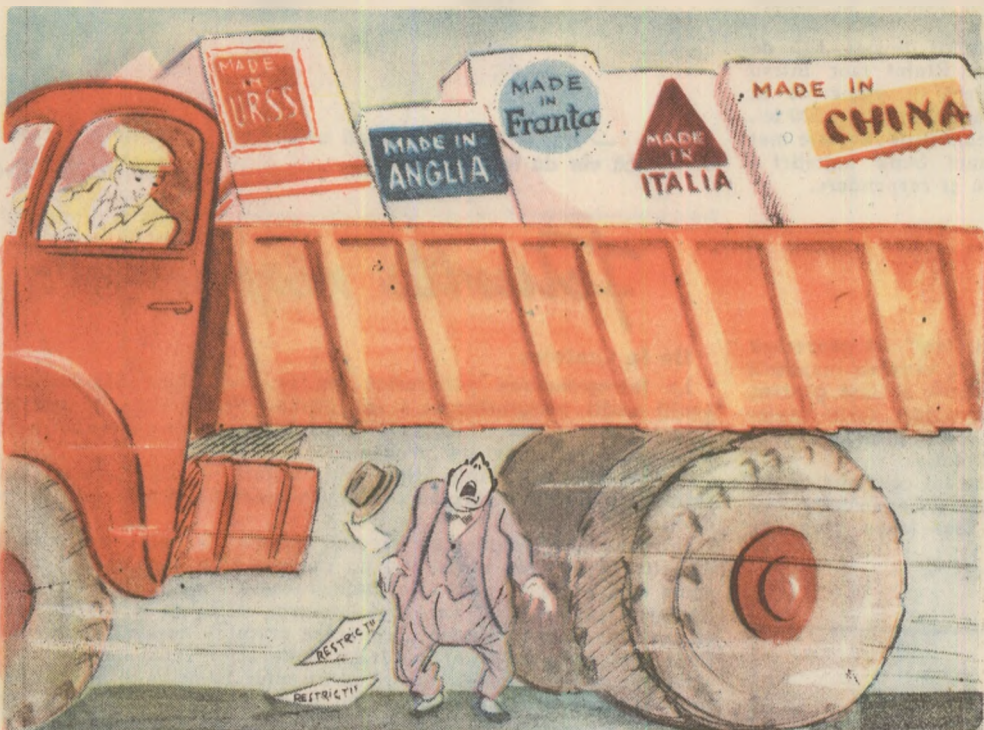
Va să zică, tovarășă îndrumătoare culturală de la raion, ținînd să cocoloșească lipsurile semnalate, ne-a dat un răspuns inexact. Tovarășă îndrumătoare mai trebuie... îndrumată.

INVIDIE

— Mămico, de ce ne privesc ăștia?
— Din invidie: sînt și ei consumatori, dar...
contra cost!

Desen de V. Timoc

— ...Cum ? !... Peste capul meu ?

COPILUL : — Când te gîndești că pe mine mă ceartă dacă-mi vărs cerneala pe caiet ! !

IN LUMINA FAPTELOR

Inceputul e greu

După cum se știe, de curînd au luat ființă primele unități ale noului Wehrmacht din Germania Apuseană.

Dar, după cum transmite agenția „United Press”, nici nu s-au stîns bine ecourile tobelor festive ale inaugurării, că poliția Republicii Federale a și pornit o vastă campanie de urmărire, pe întregul teritoriu al țării, pentru găstrea... primulul dezertor din noua armată, locotenentul de aviație Kurt Geuther, dispărut - fără permise - din școala de antrenament de la Kaufbeuren.

Data fiind coincidența celor două evenimente, - inaugurarea primelor unități și cea dintîi dezertare - rămîne să se stabilească mai clar la ce se referă urările de „Mulțe înainte !” primite din partea unor cercuri occidentale.

La unități, sau la dezertări ? !..

Prima de asigurare

În momentul de față se judecă la Denver, în S.U.A., procesul lui John Gilbert Graham, de 24 ani, proces care a luat înfățișarea unei dispute între procurorul general, care a cerut pedeapsa capitală - și avocatul apărării, care se străduiește să convingă juriul că acuzatul e nebun.

Se pare însă că succesul apărării e cu totul îndoielnic. Căci John Gilbert Graham a dat dovadă de multă logică și luciditate cînd și-a elaborat planul său de a pune mina pe prima de asigurare a vieții, contractată de dna Graham, mama sa. Într-adevăr, aflînd că mama sa urmează să plece într-o călătorie, Gilbert și-a procurat o bombă cu explozie întârziată și-a plasat-o undeva în interiorul avionului respectiv. În timpul zborului, bomba și-a executat misiunea, pulverizînd avionul, pe mama lui Gilbert și în plus, 43 de alți pasageri și membri ai echipajului.

Îi va fi greu desigur avocatul apărării să dovedească demența lui John Gilbert Graham. Nu există oare alții conștrați ai lui John Gilbert care visează, nu pulverizarea unui avion, ci a întregii planete ? Și care sînt totuși liberi... Grea miste, mista de avocat în S. U. A.

Originalitate

Milionarul Harry Karl, fabricant de încălțăminte din New-York, a găsit că limuzina sa e prea banală, prea săracă și că prea seamănă cu toate celelalte. El a decis, prin urmare, să-și dea o înfățișare originală și cît mai scumpă. Pentru început, Harry Karl a dat poruncă să se învelească în aur toate părțile metalice aparente ale mașinii, cum ar fi: clanțele portierei, barele din față și din spate, garnitura exterioară a roților, etc. În al doilea rînd, milionarul a pus să i se instaleze în interiorul mașinii următoarele mici accesorii de confort: un post de televiziune, un telefon, un bar și o bucătărie. Mașina lui Harry Karl e acum, orice s-ar zice, cu totul originală. Și toată preparația n-a costat decît 52.000 dolari !

Se afirmă că numai din spirit de economie, mister Harry Karl a renunțat, în ultimă instanță, la proiectul său de a-și amenaja în automobil și un bazin de înot și un aerodrom !

Jăratric

O investiție fericită a făcut, cam în același timp, și un alt coleg al domnului Harry Karl, cumpărătorul calului de curse Nashua, adjudecat recent la New-York contra sumei de 1.251.000 dolari.

După cum se anunță, prețiosul animal nu se hrănește cu jăratric, deși a fost plătit ca-n basme. Pe jăratric stă însă noul său proprietar, patrulînd cu o armată întreagă de medici în jurul patru pedului pentru a-și feri investiția de vreo eventuală... răpădă !

Povestea puricelui potcovit

Mare haz a produs povestea puricelui de oțel, relatată de J. S. Hrușciov la inaugurarea expoziției industriale din Birmingham. Un purice lucrat de meșteri englezi, din oțel curat - se gindeau gazdele - e ceva posibil, dar ca un asemenea obiect minuscul, pe care nici nu știi cum să-l apuci, să fie potcovit de un meșter rus, și încă stingaci, părea mai greu de crezut. Gazdele și-au adus însă repede aminte de tradiția seculară a artei populare ruse, de miniaturile rușești, de creația artistică a poporului rus, și au înțeles numai deocult unde bate șaua, oaspetele sovietic.

Mai greu au înțeles americanii. Cel mai alarmat părea a fi mister Dulles, care nu s-a mișcat tot timpul de lângă aparatul de radio, la care asculta și celebrul ziarist american Walter Lippman.

- Ce zici, mister Lippman, așa departe au ajuns comuniștii ăștia cu tehnica? Pe cine vor ei să păcălească cu propaganda lor? S-o creadă englezii, dacă vor!

- Dar dacă o fi adevărat, mister Dulles?! exclamă Walter Lippman. N-ai văzut ce scriu în presa britanică cetățenii englezi întorși de curând dintr-o călătorie în Uniunea Sovietică? Cică, „în întreprinderile sovietice se lucrează mai bine decât în cele engleze“.

- Mă pui pe gânduri, mister Lippman! Te știu prieten apropiat al trusturilor noastre, încât n-am nici un motiv să mă îndoiesc de bunele dumitale intenții. Dar, practic vorbind, cum crezi dumneata că trebuie să luptăm cu bolșevicii ăștia care flutură mereu lozincile lor: „Intrecere pașnică“, „coexistență“ și alte lozinci asemănătoare?

- Nu sînt simple lozinci, mister Dulles! Măntrebați cum să luptăm cu bolșevicii? Dar aci e vorba de colaborare.

- De colaborare cu bolșevicii? Nu cumva vrei să ne aprindem pale în cap cu trusturile noastre?

- Știi prea bine, mister Dulles, că nu am nici un fel de simpatie pentru comuniști, dar cred că e o nesocotință să ne amăgim singuri, discutînd de pe „poziții de forță“. Nu se sperie Moscova.

- Unde vrei să ajungi, mister Lippman?

- Cred, mister Dulles, că ar trebui să fim mai prudenți și, dacă se poate, ceva mai modești. Am citit undeva că nu există imprudență mai dăunătoare decât aceea care nu știe să se acomodeze timpului și împrejurărilor.

- Asta a spus-o, probabil, un comunist, nu-i așa? Poate chiar Bulganin sau Hrușciov!

- Vă înșelați, mister Dulles! A spus-o cu aproape cinci secole în urmă, Erasmus.

- Erasmus... Erasmus! Un pui de filozof?

- Un umanist, mister Dulles! Un umanist a cărui efigie în bronz înfruntă încă din anul 1623 promoroacele și negurile Olandei, în piața centrală a orașului Rotterdam. Dacă nu mă înșel a fost bun prieten cu Thomas Morus, care era în vremea aceea cancelarul Angliei.

- Vezi că nu m-am înșelat, mister Lippman, Va să zică, prieten cu părintele comunismului și pe deasupra cu unul executat pentru înaltă trădare sub domnia lui Enric al VIII-lea.

- Un socialist, mister Dulles! Un socialist utopic, e adevărat, dar unul care voia și el, în felul lui, socialismul...

- Și? Noi nu vrem socialismul în felul nostru?

- Noi?

- Da, noi, americanii. Cunoști cartea lui Du Pont „Istoria Corporației“? Dacă te gîndești bine, mister Lippman, Du Pont are dreptate. Nu sîntem atît de obtuși să negăm că America este o țară capitalistă, dar capitalismul american - oricît s-ar supăra rușii - nu mai este cel descris de Marx și mai cu seamă de Lenin, ci un capitalism popular, cum îl numește George Funston, președintele bursei de acțiuni din New-York. Eu îl numesc „capitalism democratic“. Și știi de ce? Fiindcă din cele mai bine de 2.500.000 acțiuni care trec zilnic din mînă în mînă la bursa din New-York, o parte aparține micilor cumpărători și vinzători. Fă te rog media și ai să vezi! La noi e democrație totală... Noi nu facem nici o deosebire între capitalul lui Rockefeller, Morgan, Du Pont etc. și cel al micilor jucători. La bursa noastră joacă cine vrea, fără deosebire de clasă, religie și naționalitate.

- Să mă tertați, mister Dulles. Imi spuneți să fac media, dar nu

Desen de V. Vasiliu

— Care mai sinteți pentru neATÎRNARE??

vi se pare că socoteala dumneavoastră seamănă cu media pateului din poveste: jumătate cal și jumătate pasăre?

- Te rog să mă crezi, mister Lippman, că nu e nici o păcăleală. Nu umblăm să păcălim pe comuniști. Dacă s-ar putea, aș vrea ca nici să nu mai avem de-a face cu ei! Dar dacă dumneata ca american și amic atît de apropiat al monopolurilor noastre, nu crezi în democratismul capitalului american, ce să mai zică domnii Bulganin și Hrușciov?

- Nu eu trebuie să cred, mister Dulles, ci masele! Or, masele cer dovezi mai concrete și, dacă se poate, ceva mai convingătoare.

- Cum adică?

- Foarte simplu. Să le ușurăm, de exemplu, povara înarmărilor și să facem mai mult comerț extern, chiar cu rușii și cu țările de dincolo de cortina de fier, cum le spunem noi din obișnuință...

- Vrei să ne aprindem pale în cap cu corporațiile noastre, mister Lippman! Ușii că înarmările sînt pentru ele o sursă de îmbogățire și dacă au ele, avem și noi, adică țara... Și, vrei să ridicăm pe capul nostru un nou concurent? Nu ne ajung japonezii și nemții?

- Popoarele vor pace, mister Dulles, și, dacă nu mă înșel, chiar dv. ați arătat dăunăzi la întrunirea membrilor agenției „Associated Press“, că se face o greșală cînd se minimalizează corelația care există între schimburile comerciale internaționale și problema păcii sau a războiului. E adevărat?

- Adevărat! Poate că ai dreptate. Am să mai meditez dacă e bine sau rău să lăsăm pe englezi să ne-o ia înainte în comerțul cu rușii!

- Cred, mister Dulles, că ar fi cazul. Formula rușilor: „Să facem comerț!“ e mai atrăgătoare pentru mase decât formula noastră: „Să ne înarmăm!“ Rușii spun deschis că normalizarea comerțului internațional va contribui la atenuarea încordării în relațiile internaționale, și masele cred. Noi ce opunem? „Inarmare și război rece“?

- Am să mai meditez, mister Lippman. Să vedem ce spun și ceilalți amici ai noștri, pe care îi cunoști. Doar știi bine că nu sînt de capul meu!

- Meditați, meditați, mister Dulles, și nu uitați că restabilirea comerțului dintre Apus și Răsărit are o deosebită însemnătate ca factor care contribuie la atenuarea încordării în relațiile internaționale.

- All right, mister Lippman!

- All right, mister Dulles!

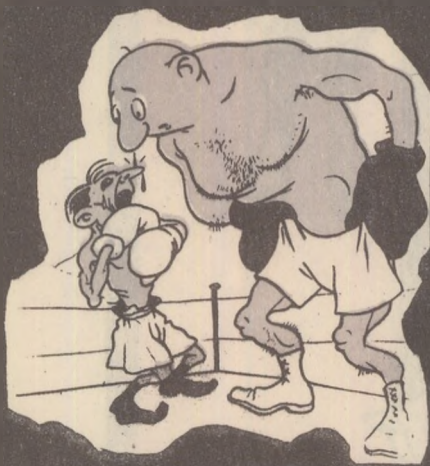
HORIA VERZEANU

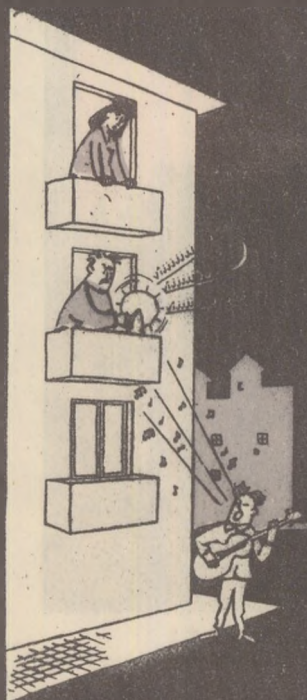
Desen de Louis Rauwolf
(din „Eulenspiegel“-Berlin)

— „Unitate“ - e frumos! Dar cu una singură nu ne mulțumim!

Să nu stea campania

— De ce dai, mădă, de ce dai?
Desen de A. Rik

Nocturnă
Desen de Paven

— Ce oameni gălăgioși... și te
mai mări de ce nu-mi place să
merg cu tramvaiul!

— De ce pui ceasul să te
scoale la 3?
— Ca să iau medicamentele
pentru somn!

Un vînticel de ziuă mingîla saicimii cu mugurii plesniți, scuturînd de pe crengi mîrgăritarele de ploate. Se simțea în aer mirosul reavăn al pămîntului. Undeva, un pescăruș nevăzut țipa vestind o geană de lumină care țesea din marea plumburie.

Mergeam tăcut. În adîncul conștiinței mele mocnea o dorință nemărturisită: ce-ar fi să găsec ceva neobișnuit, să scriu un reportaj spumos... să-l văd pe secretarul de redacție holbîndu-se la mine cu ochii lui cirpiți...

Un val de amărăciune mă cuprîndea privind cîmpurile - aceleași cîmpuri - răscolite de fierul plugurilor.

— Nu prea sînt semne...
Dar, dintr-o dată, ceva îmi atrase atenția.

Ceea ce cu cîțva timp mai înainte mi se păruse o cumpănă de fîntînă, era de fapt o prăjină lungă. Din virful prăjiniții, o antenă de radlo trecînd pe deasupra unui vagon dormitor, se ațina într-o salcie bătrînă.

Am intrat în vagon răsucindu-mi de scările de fontă încălzirile înămolite. Un tînar deșirat, cu o mustăcioară zburlită, care-i dădea o înfățișare aprigă, cu obrații vineți, m-a fulgerat cu'n ochi în care luca furie și amărăciune. Apoi, și-a văzut de treabă.

— Dorule! Răspunde Dorule... fire-ai a dracului de invenție.

Aparatul - o stație de radlo-emisă și recepție - din vreme în vreme chiuța prelung, după cum degetele flăcăului răsuceau butoanele, încercînd să restabilească legătura.

— Aici Balta. Tu ești, Dorule? Stai așa... Vorbește tractoristul Panait. Ia ascultă, ce se aude cu garnitura aia de chiușă?... Nimic?... Să-mi trimiteți alta... imediat... Dacă nu, vlu în stațiune și... vă convoc în ședință.

Am îndrăznit să iau de pe măsuta de tablă o cască pe care am pus-o la ureche: se auzea ca din fundul pămîntului, o voce spartă. Cuvintele pe cășle văzduhului răzbăteau în cutiuța de ebonită ca niște sunete metalice.

— Nu poți să ai răbdare, după cum văd, măi Panait...

— Ce răbdare, tovarășe director?

— Noi am chemat ministerul... și-am raportat. Ni s-a spus că vor expedia urgent piesa de schimb.

— Ptiu... sculpa tractoristul descurajat și stîns becul verzei al aparatului. Am făcut-o fiartă, zise el, fără să știu dacă mie mi se adresase sau vorbea de unul singur. Acuma stăm. Pînem mîinile la spate și stăm cîlea în pat (Se așeză într-adevăr pe pat, cu mîinile la spate).

Mă privi lung și, fără să-l intereseze cine sînt, începu să-mi spună ceva mai potolît.

— Judecă și dumneata, tovarășe. Mi-am luat angajamentul să efectuez 60 de hantri pe decadă. Ce? făcu el, oarecum în silă, prinzînd pe fața mea o filifire de mirare. Nu crezi? Habar n-ai de meserie.

— Și-acum? întrebai eu, trecînd peste ultima lui constatare.

— Acu' ? - împinse buzele înainte a dispreg și-și sălta umerii. Mîine se încheie decada și-aș mai avea 5 hantri de făcut. Da'

ăștia cinci, dacă nu am mașină, rămîn bleg, ala-și. Că n-o să mă apuc să trag plugu' cu mîinile... L-aș trage dacă aș putea... Și ei, auzi, au chemat ministerul... Ce birocrați!...

Ca să nu se înăsprescă iar, am căutat să-l intru în voie, încuviințînd hotărît:

— Curat birocrați.
— Cine? se miră el.
— Cum cine? Ei.

— De ce? Păi, eu lucrez cu o mașină nouă, bre, de probă, sosită de la fabrică... De unde vrei să aibă semeteul piese de schimb?

— Știu eu?
— Știu eu? - mă îngîna el cu ciudă. Dacă nu știi, la ce te bagi? Și făcu un gest cu mîna, care ar fi vrut să-nsemne „m-am lămurit și cu asta!"

A feșit boscorodînd ceva nu prea plăcut.

...Timpul s-a scurs. Pe la prînz aveam impresia că nu mi-a mai rămas nimic de aflat. Mă uitasem prin evidențele brigăzii, citisem gazeta de perete și „luasem contact cu băieții". Începusem chiar să născocesc o intrigă pentru reportajel meu... Nu era cine știe ce. Ba, chiar aveam impresia că o să lasă un material destul de chinuit. Cu timpul rezemată într-un deget, mă gîndeam...

Panait citea sau se făcea că citește. Cînd, deodată, s-a abătut deasupra vagonului ca un trăsnet nesfîrșit, huruitul unui avion.

Ne-am înghesuit amîndoi la ușă. Hultanul acela mare, cenușiu, s-a rotit de cîteva ori bătînd mindru din aripi și dintr-o dată a început să tușească și să scoată fum.

— Na, că s-a stricat și asta, strigă Panait, căscînd gura după el pînă cînd avionul s-a lăsat pe un clin de pămînt nearat, filifindu-și liniștit elicea.

Din avion au coborît doi înși: pilotul și celălalt, un om pîr-pîrlu, cu mustați sure, tîfate scurt, îmbrăcat într-o pufoaică nouă.

— Cine lucrează pe KDT-ul nostru? întrebă bătrînelul cînd fu lingă noi, descoperindu-și capul pe jumătate pleșuv și ștergîndu-și ochii mici cu basca de lîină. Apoi, ghicînd că eu sînt venit „în vizită" pe-acolo, întînse mîna tractoristului. Ei, cum e? Cu ce viteză ai băgat în brazdă? Ai mers cu accele-ratorul pînă'n fund? Cîte ore ai lucrat pe zi?

Panait privea țintă buzele mu-safirului „căzut din cer", care se mișcau repede, uimitor de repede, și nu izbutea să dea răs-puns potopului de întrebări. A-pariția neașteptată a acestui om cicăilor, vesel, care, nici una, nici două și-a răsturnat sculele dintr-un sac și a început să lucreze la tractor montînd o garnitură nouă, l-a zăpăcit.

— Păi, eu... am lucrat după instrucțiuni, a șoptit el descum-pănit. Și, dintr-o dată mă trezesc că fistele ca un gînsac.

...Peste o oră, moșulică, deșurubînd chela de pe ultima puștă, strigă:

— Leacul și babii colacul!
Și cînd motorul începu să gîl-gîle „la un șert de manivelă", izbucni în ris, mormănd: Așa, tată, așa... rotund...

Panait se urcă, trase de manetă, și o luă din loc cu viteza întii. Schimbă a doua... a treia... Tractorul înainta pe drum săpînd în noroi urmele șenilelor.

— Aha! Așa, tată, așa! - îngina bătrînul mulțumit... Apoi, întorcîndu-se spre mine, mă învrednici cu cuvintele: „Ca să nu stea campania, tovarășe!"

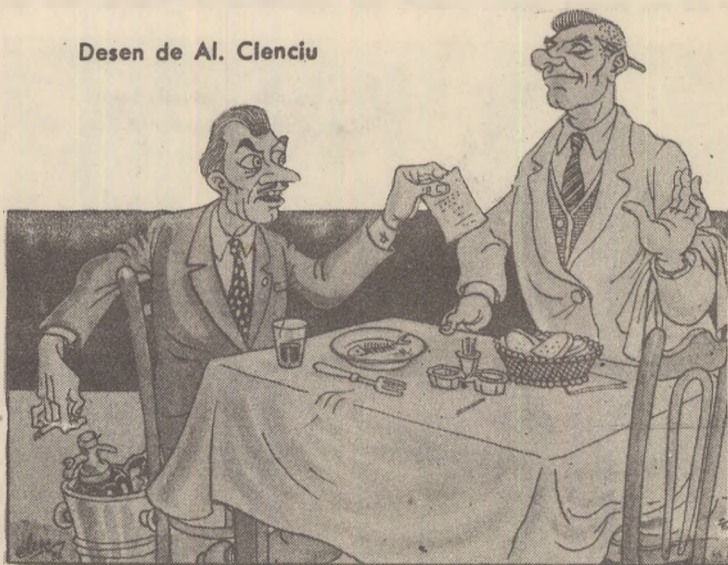
...De acolo, din fundul Dobrogei, m'am înapoiat în Capitală cu avionul acela... de oca-zie. Și nu știu dacă din cauza înălțimii sau din cauza ochilor secretarului de redacție, holbați peste măsură, m'am pomenit strigînd. Dar nu cu vocea mea. Cu vocea bătrînelului!

— Așa, tată, așa! Să-l bagi imediat, chiar în numărul de azi... Să nu stea campania, auzi?

ION MARINA

Se mai găsec ospătari necinstiți,
care „încarcă" la socoteală.

Desen de Al. Cienciu

— Ai încărcat socoteala cu 13 lei!
— Ei, lasă, tovarășe, nu fi și d-ta așa... superstițios!...

Maî sînt şoferi care, pretextînd cã maşina e defectã, bat drumurile circulumilor.

Desen de E. Arno

— Ce tip simpatic de maşină mai e şi ăsta?
— Una special construită pentru d-ta.

DRAGA URZICO

URZICUŢO DRAGĂ,

La uzina „1 Mai” din Ploeşti a fost adusă, încă din anul 1953 o instalaţie pentru călire cu curenţi de înaltă frecvenţă. Urzicuşo dragă, instalaţia asta poate încălzi orice, numai inimile celor care trebuiau s-o pună în funcţiune n-a reuşit să le încălzească. Şi de trei ani stă instalaţia, stă şi staţia de înaltă frecvenţă, iar piesele sînt trimise pentru călire la uzina Tirgovîste. Cei cu „inima rece” spun că ar fi o problemă, şi anume: Că au fost instalate pe reţeaua de alimentare a staţiei, două transformatoare de sudură, şi cînd acestea merg, dau variaţii mari de curent, etc. etc. Experienţele au dovedit însă că dacă ar fi existat o înaltă frecvenţă de interes, nu s-ar mai fi produs un curent atît de neprietenic producţiei.

Urzicuşo dragă, te rugăm pe tine să-i ajuţi pe tovarăşii din conducere să privească instalaţia cu mai multă căldură... În caz că nu vor... căleşte-i pre ei pentru cele ce vor urma...

Un grup de muncitori de la Uzina „1 Mai” Ploeşti

URZICO,

Fabrica de conserve „Fructonilul” din Giurgiu, nu ţine cont ca la ambalarea cutiilor ceea ce scrie pe etichetele lor să se găsească şi înăuntru. Astfel dacă te duci să cumperi zarzavat asortat, acasă constăţi cu regret că ai fost servit cu vinete sau fasole, iar dacă vrei să mîntuci vinete găşşti roşii umplute cu orez, ghiveci şi alte meniuri.

Credem că sus-numita fabrică ar trebui să termine cu acest... ghiveci în ambalarea şi etichetarea produselor.

Călinescu Anghel
Giurgiu
str. Trandafir nr. 22

URZICO DRAGĂ,

Am făcut armata cu unu' Iman Ştefan. Eram prieten buni. După ce am fost lăsaţi la vatră, ne-am despărţit. Sînt ani de cînd nu ne-am mai văzut. Am auzit că a ajuns director adjunct la Întreprinderea carboniferă Lonea. Era băiat deştept! A ajuns pe merit! Dar am auzit despre el şi lucruri nepăcute. Că nu se ocupă de loc de gospodăria întreprinderii. Mă mir, că astă-iarnă erau lemne cîte volai prin mîndă şi nu s-a interesat să le scoată şi să le repartizeze la căminul muncitoresc. Ţinea oamenii în frig. Asta n-o cred.

Mă-a mai ajuns la ureche despre el că e tare nervos. Eu îl ştiam liniştit. Şi că ar fi pâl-mul pe tovarăşa Varga Maria, femeie de serviciu. Că lipsurile de la cantină nu le vede, fiindcă e acolo o femeie care... nu-mi place să mă bag în chestiuni personale, dar nu-l cred în stare

să-şi neglijeze el serviciul pentru o femeie. Am mai auzit eu ceva, dar nu-mi aduc amînte. Ba da, cîcã n-a luat măsuri pentru repararea duşurilor de la mina III Jieţ şi că oamenii îşi pierd foarte mult timp stînd la rînd la baie.

Să fie Iman Ştefan ăla cu care am făcut armata? Să fi ajuns chiar aşa de neglijenţ? Nu cred. Poate o fi altul! Urzicuşo dragă, dacă e Iman Ştefan cu care am făcut armata, spune-mi că nici nu vreau să mai aud de el pînă nu lasă la vatră nepăsarea.

Velcea Vasile

Întrep. carboniferă Lonea
raionul Lupeni

URZICO,

Îţi scrie un nebun paşnic. Un nebun care stă liniştit toată ziua în cutia lui. Da, Urzico, stau într-o cutie. Crezi că auzez? Asta mi-e crucea că sînt lucid. Oamenii au scos vorbe despre mine că sînt aşa şi pe dincolo, dar eu... nu zău, dac-o să se mai întîmple o dată ce s-a-ntîmplat, cu siguranţă că-nnebunesc de-a binelea. O să mă vezi în cămaşă de forţă! Ce s-a-ntîmplat? Stam într-o zi de vorbă cu un cal şi cu nişte ofiţeri. Da, Urzico, eu vorbesc şi cu caii, şi cu ofiţerii! Şi nu ţin nasul pe sus. Vorbesc chiar şi cu pionii. Ba, mai mult, dacă vrei, vorbesc şi cu turele. Ce, n-am voie?... Dar unde rămăsesem? Despre ce vorbeam? A, da! Despre... stam de vorbă şi deodată aud nişte lăutari cîntînd. Pe urmă văd o mireasă. După mireasă a intrat ginerele şi, pe urmă, să vezi drăcie! (am văzut cu ochii mei), au încercat să între cãlare înăuntru (nu în cutia unde stau eu, ci în căminul cultural) au încercat să între nişte călăreţi, cu cai cu tot. Căi de-adevăratelea! Cînd l-am văzut, am făcut semn calului alb:

- Uite, bă, cal, nu ca tine!

La care calul mi-a răspuns:

- Uite bă, nebun! Aştia nebuni, nu ca voi care staţi liniştiţi în cutia voastră!

Avea dreptate: ăia nebuni!

Un nebun din cutia de şah a Căminului Cultural din com. Letea Veche regiunea Bacău
P. conf. Aglaia Frigură

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ŞI UMOR

Redacţia:
Calea Victoriei nr. 25.
Telefoane: Secretariatul
de redacţie 4.28.15
Secţia scrisori 4.60.34
Secţia viaţa internă
4.72.23

RADIO-URZICA

Aici postul de radio „Urzica”. Transmitem pe 351 metri lungime de... (tepl pentru ascultătorii care... au urechi să audă!)

Începe emisiunea medicală „SFATUL... MOAŞEI”. - „Despre administrarea injecţiilor de penicilină.” Vorbeşte moaşa Paraschiva Jianu din comuna Rîul-Sadului, raionul Sibiu.

Dragi ascultători! La injecţiile de penicilină, principala preocupare trebuie s-o constituie buna administrare a... banilor jupuiţi de la bolnavi. Importantă este însă şi raţionala dozare a... sumelor încasate, care variază între lei 50 - cît i-am luat, de pildă, lui Gh. Călinescu - şi lei 60 - ca, de exemplu, tovarăşei Răduţiu Ana. În fond, 50-60 lei sînt sume derizorii pentru fole de 2-300.000 de unităţi. (Invers, era mult mai bine! Aş fi putut lua vreo 2-300.000 lei pentru 50-60 unităţi de penicilină!)

Dacă, din nefericire, dau peste părinţi care nu au suficientă înţelegere pentru creşterea... veniturilor mele personale, pretextez că nu am penicilină în depozit. Atunci mama îngrijorată - cum e cazul locuitoarelor Minea Coman Maria - îşi procură singură penicilina necesară, primind în schimb, din partea mea... promisiunea că î-o voi restitui. Că n-am restituit-o nici pînă astăzi, se înţelege de la sine căci, nemalavînd ce face cu penicilina, i-ar putea veni ideea - doamne fereşte! - s-o cedeze altcuiva; fapt care ar constitui o serioasă concurenţă pentru activitatea mea de comercializare a medicamentelor atribuite de stat.

Cel mai important lucru este însă ca atunci cînd un bolnav apelează la tine pentru un tratament, să dai dovadă de un înalt simţ al datoriei, alergînd imediat la... petrecerea ce are loc în altă parte, ceea ce se încadrează în prevederile medicinei preventive; previi ca... soţul tău, profitînd de absenţa ta, să se îmbete la sindrofie, căzînd pradă alcoolismului.

Pînă în prezent, roadele prodigioasei mele activităţi terapeutice, se rezumă la... o mostrare în scris din partea secţiei sanitare raionale. Iată o serioasă încurajare pentru alte moaşe care îşi... moşesc bolnavii în acelaşi fel!

Vorbeşte postul „Urzica”. Aţi ascultat „Sfatul moaşei” pe care vă sfătuim să nu-l respectaţi!

Ascultaţi acum conferinţa tovarăşului arhitect Const. Drăghici, intitulată: „Despre evitarea tendinţelor birocratice la unele servicii ale sfaturilor populare”.

În calitate de şef al serviciului Investiţii-Construcţii-Aprovizionare al secţiunii comerciale a Statului Popular al Capitalei, ţin să rostesc cîteva cuvînte în legătură cu buna funcţionare a unui asemenea serviciu. Pentru aceasta, trebuie îndeplinite trei etape principale: aprovizionarea... cu cantităţi însemnate de... hîrtie de scris, creioane, îndigouri, etc. - apoi construirea... adreselor către diferitele întreprinderi (pe care le vom numi mai pe scurt „victime”) şi, în sfîrşit - investiţia fondurilor statului popular în... timbre, plicuri, etc.

În general, pentru a evita, pe cît posibil, tendinţele birocratice de înceţire a activităţii serviciului, e necesar să se scrie cît mai multe scrisori. În privinţa asta, deviza mea este: „Cît mai multe adrese”. Adrese şi repartizări. Şi dacă cumva n-ai ce repartiza unei întreprinderi, îi repartizezi barem o... repartiziţie.

Drept exemplu pentru o asemenea operaţiune ultra-ingenioasă, poate servi adresa Nr. 738 din 12.III.1956 a serviciului nostru către O.C.L. „Alimentara” din raionul Gheorghiu-Dej; (adresa este semnă de mine, ca şef al serviciului şi de tov. C. Dobrescu ca resp. Aprovizionare). Din acest model epistolar, rezultă că i-am repartizat numitului O.C.L., „în baza prevederilor de plan pe 1956, următoarele trei materiale dirijate de M.I.M.C.M., pentru producţie-în-treţinere:

- 1) Impletituri negre cu ochiuri exagon, tone . . . = ZERO
- 2) Rabitz . . . . . = NIMIC
- 3) Tesle . . . . . = VĂZDUH

urmînd ca pentru ridicarea materialelor repartizate (ZERO + NIMIC + VĂZDUH) să ia legătura cu O. A. R., căreia i-am trimis o ALTĂ COMUNICARE (Numai una?) în acelaşi (non) sens.”

Sper că această revoluţionară inovaţie în materie de corespondenţă, iniţiată şi construită de modesta mea persoană de arhitect, va fi popularizată şi extinsă în cît mai multe domenii de activitate, sub mobilizatoarea lozincă: „Cît mai multe scrisori fără conţinut!” Numai în felul acesta vom realiza creşterea rapidă a cantităţilor de... hîrtie, energie şi fonduri risipite! Iar în ceea ce priveşte persoana mea şi colegul meu, nădăjdulesc că vom fi răsplătiţi cu „Ordinul Birocraţiei” clasa I.

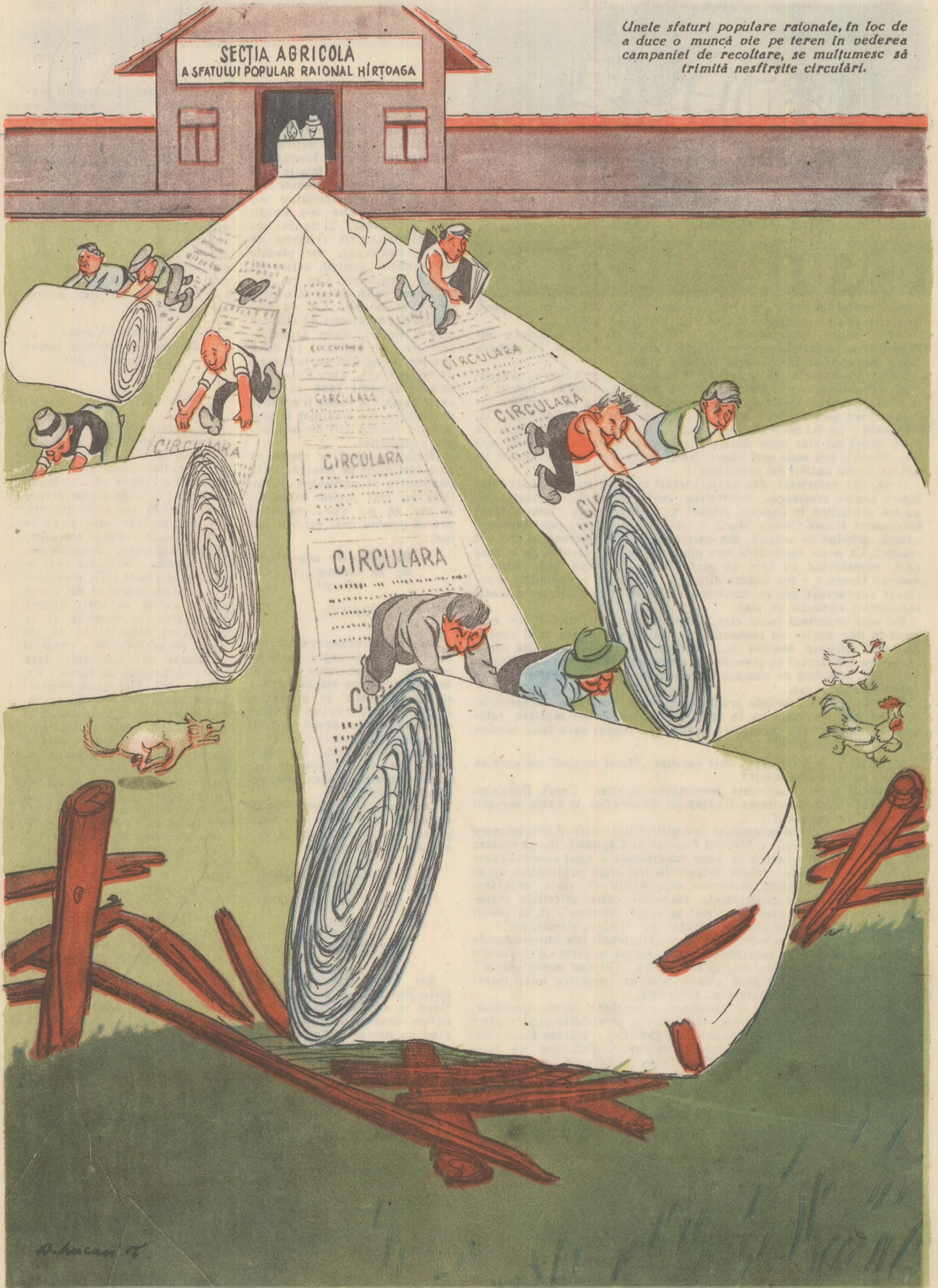
Aici este postul de radio „Urzica”. Emisiunea noastră de astăzi s-a terminat...

şi redactat de

MARIA DAN

Desen de Adrian Lucaci

Unele sfaturi populare raionale, în loc de a duce o muncă vie pe teren în vederea campaniei de recoltare, se mulțumesc să trimită nesfârșite circulări.

„CAMPANIE” ÎN PLINĂ DESFĂȘURARE